

Ímhol kerekedék egy fekete felhő

Gabriel Seemann százket esztendőös nyugalmazott hajós biztos volt benne, hogy nem kap tengeri betegséget, ha felszáll a berlini *Weltballonra*. Boldogult úrfikorában a bajor tavakon, a magyar Balatonon és a világoceánokon hozzászokott már a hirtelen lecsapó viharokhoz, és életében még egyszer sem hányt a hánykolódó vizeken. Egyszer régen, épp húsz esztendeje, 2016-ban a tévéhíradóban látta, hogy a városnéző ballon fölengedésekor hirtelen hatalmas szél kerekedett, és az utastérben halálra rémült egy norvég fiatalokból álló csoport. Akkor még kötéllel engedték föl a ballont, és alig tudták lehúzni a repülő alkalmatlanságot. Azóta egy monstruózus póznához erősítették. Nem túl romantikus, nem nyújt éppenséggel Zeppelin-élményt, amiről apja mesélt neki, aki még utazott a *Hindenburgon*, de legalább biztonságos. Manapság a régi szép idők léghajóztatása életveszélyes lenne, mert most már a semmiből 300 km/órával elősüvítő szelek csapnak le a gyanútlan járókelőkre a németországi utcákon. Az egész fővárosban mindenhol kapaszkodókat rendszeresítettek a járókelők részére – a város közterületei olyanok, mint valami lapos tűpárna –, illetve minden lépcsőház, illetve üzlet köteles menekülőhelységet fenntartani az orkán erejű szelek elől beiszkolók számára. Az autóforgalmat és -gyártást mára jóformán megszüntették, mert az autót is fölkapja a szél, nemcsak az embereket. Először még, a húszas években azzal kísérleteztek, hogy súlyosabb gépkocsikat gyártottak: az alváz és az egész karosszéria súlyos acélból készült, és persze ebben az újításban is a németek jártak elől. Ez egy darabig működött, de a szelek erejének drámai növekedésével a nehéz autók is repülni kezdtek, hatalmas tragédiákat és károkat okozva, arról nem is szólva, hogy a csontsoványra zsigerelt Földanya nem bírt el még több kaparást, amit agyonhasznált méhében végeztek. Az iszlám hatóságok ezért megtiltották a magánautó-forgalmat, mindenkinek vagy gyalog, vagy tömegközlekedéssel, főleg nehéz villamosokkal és vonatokkal kellett eljutnia a munkahelyére.

Seemann nem bízott semmit a véletlenre, mielőtt fölszállt volna a *Weltballonra*: megivott két doboz otthonról, Münchenből stikában hozott Löwenbräu sört,

amely zamatában, frissességében tartalmazta a bajorság esszenciáját, az alpesi legelők leheletét, a szájukban margarétavirágot rágcsáló, bamba tehének lepényének otthonos illatát – és amelyet már csak szigorú megkötésekkel lehetett vásárolni az arra kijelölt üzletekben, és szigorú megkötésekkel fogyasztani is. Az Oktoberfestet sem merték betiltani a hatóságok, mert abból könnyen népfölkelés támadhatott volna, csak olyan megkötéseket alkalmaztak, hogy szigorúan zárt nyakú népviseletben dolgozhatnak a nyolc-tíz kriglit cipelő csapos lányok, vagyis nem tehetik közszemlére a lenge kékfestett, havasigyopár-mintás ruhájuk alatti csipkétlen blúzukból előbuggyanni vágó brünhildás kebleiket, ruhájuknak pedig a földig kell érniük, és ami a szőke frufrus-tincses fejceskéiket illeti: a középkori, a füleket is takaró, dísztelen főkötőkére emlékeztető viselet hordására kötelezték őket. A férfiaknak pedig hosszú szárú bőr nadrágot kell viselniük. Ráadásul mindenki csupán csak két krigli sört ihatott – ezt az emberek bőre alá beültetett mikrochipek és a véráramukba beengedett nanochipek ellenőrizték, amelyek mérték a vér alkoholszintjét is és szinte minden testi és lelki funkciót. Ha valaki többet ivott, a chipek az információkat egy vezérlőszobába közvetítették, ahol heves csipogás ébresztette a jemeni bódító katcserje leveleit félálomban majszoló figyelőket, majd két bakancsos, szakállas, Mekkát megjárt rendőr már vitte is a kihágót a fogdába. A chipek természetesen azt is érzékelték, ha viselőjük csókot ad egy másik embernek. A csók be volt tiltva, különösen a spicces leányzók között elcsattanó szelfi-csókok, amely korábban az Oktoberfestek oly jellemző és oly gyakran ismétlődő huncut kis epizódja volt.

Mein Gott, révedt vissza a múltba Seemann, milyen jó volt, amikor még a müncheni és a bajor vidéki favázas fogadóknál rácsaptam a szőke, kék szemű, mélyen dekoltált, hófehér bögyű lánykák hol ringó, hol rengő fenekére, és elöntötte a pír az arcukat, és bajor tájszólásban erőltlenül tiltakoztak! Milyen szerencsés vagyok, hogy 1934-ben születtem, mert így a hitleráj után lehettem ifjú és bohó egy szabad és gyarapodó Németországban. Akkor még nem tudtuk, hogy az örült Führer bűneit száz év múlva másodszer fogjuk nyögni igazán. A belénk gyepeedett büntudat húsz éve féktelen és irracionális engedékenységre készítette a politikusainkat. Akkor még csak egy minaretre emlékeztető építmény volt Berlinben, az adótorony, most viszont már alig lehetett megtalálni a számos müezzin-munkahely között... (Ezt már odafönt állapította meg, a százötven méteres póznára fölhúzott léghajó utasterének körfolyosóján ballagva, amelynek régi kötélrácsozatát törhetetlen üvegre cserélték – ugyancsak a szelektől való védelem miatt, és hogy megakadályozzák az öngyilkosjelöltek kamikaze-ugrásait.)

Furcsa, de most járt életében először Berlinben, nem ismerte ki magát, és mi tagadás, meglehetősen rondának találta az egykori Harmadik Birodalom és a mostani Németországi Iszlám Szövetségi Köztársaság fővárosát. Undorító volt már a *Weltballon* bejáratánál a kolbászt magasba tartó figura alakja is (ezt az iszlamisták valamiért meghagyták, zabálni nekik is kell) – egy kicsit a budapesti Szabadság-szoborra emlékeztette: mintha annak lett volna a kifigurázása. És nem volt elragadtatva a füstös arcú, tört németiséggel karattyoló öröktől sem, akik

a léghajó utasterébe való beszálláskor megmotozták, nincs-e nála valami kézi-fegyver. Persze, nem találtak semmit, de a szokásosnál tovább bámultak rá. Tán terroristagyanúsnak találták, vagy valami más járt az agyukban? Apja Wehrmachtiszt volt, Seemann nem volt rá valami büszke, de arra sem, hogy az utóbbi évtizedekben a németiség odáig jutott, hogy idegenek uralkodnak rajta. Nem értette, hogy hazája miért hánykolódik mindig a végletek között, mint egy végveszélybe került bárka az óceánon. Hol egy gyilkos elme logikája, hol az őnmaga választotta áldozatszerep tudatos vállalása jellemezte honfitársainak többségét.

Nem tudta, csak érezte, hogy voltak előző életei is – talán a genetikus emlékezete őrizte ezt a bizonytalan gyanút. Tudata vásznán, éberem vagy alvás közben, meglepően sokszor jelentek meg magyarországi emlékfoszlányok, pedig ebben a mostani életében egyszer sem járt ott. Hangulatos kiskocsmák, a Kéhli vendéglő, pörköltszag, szódával hígított könnyű borok, mekegésre emlékeztető beszéd, cigányzene, egy „Lehulot o rezgönjarfo esüschtsinü levele” kezdetű nóta, ungarische wirtschaft, kocsmai verekedések, piros kockás abroszok, boldogító, majd fejfájásos mámor és rengeteg körmölés lila, apró betűkkel nagy árkusokra, a végén már gyertyafény mellett: ilyesmik fordultak meg legtöbbször a fejében. És valahogy az is egyértelmű volt számára, hogy a magyar sosem tud olyan végletesen erőszakos népség lenni, mint a német, még ha ügyetlenebb és látszólag gyengébb is az ő fajtájánál. Tudta, hogy hazája örök Drang nach Osten-politikájának célkeresztjében Magyarország is benne volt, és hogy a németek rengeteg bajt és fájdalmat okoztak a magyaroknak, belerángatták két világháborúba, és a háborúk után a békében is kihasználták és egzecírozatták... Mostanra viszont, 2036-ra fordult a kocka. Magyarország megmenekült az iszlamizációtól a Visegrádi Négyekkel egyetemben – na, ezt már a tévéből és az internetről tudta Seemann, ezeket az ismereteit nem a tudata mélyéről bányászta elő.

Igen, így az igazságos – ismerte be őszintén a hajós –, legalább önmagamnak ne hazudjak, noha a világot a hazugságok bonyolult szövedéke tartja össze, mint valami virtuális katyvasz, ahol már semmi sem igazi. Magyarország megérdemelten maradt ki ebből az iszlám rémálomból, hisz korábban nem igazott le és nem használt ki népeket, mint mi, németek. Sőt, a középkorban ő védett bennünket, és mi nem háláltuk meg semmivel, hanem a török kiűzése után még jobban kifosztottuk.

Na, de Seemann nemcsak a magyarokhoz fűződő, ki tudja, honnan eredő rokonszenvét gondolta végig, de körül is nézett a magasban, és miként lent, úgy fönt is azt mondta magában: Ronda, ronda, lelketlen város ez a Berlin. Budapest, de Prága is sokkal szebb, mindkettő hegyes-völgyes, dimbes-dombos, előkelő királyi várakkal, kanyargó nagy folyóval, pompás hidakkal, érződik rajtuk, hogy a bennük élő emberekben van szenvedély, a városban van lüktetés. Budapesten a hatalmas szobor pálmaágot tart, itt meg egy hülye kis alak egy kolbászt. Na, ez a különbség... Berlin a magasból is olyan, akár egy lapos túpárna, csak éppen monumentális méretekben: minaretekkel teli sík, unalmas vidék, lapos, mint a német gondolkodás: precíz, pedáns, kitartó, politikailag hiperkorrekt,

és unalmas, mint a halál. Honfitársai, akik a házak egyhangú tetői alatt élnek mindennapi életüket, amerre csak a szem ellát, azt hitték, hogy meakulpázással megvehetik maguknak a nyugalmat, és fenntarthatják a nagy, de lagymatag jólétet. Nesztek, itt a jólét, honfitársaim! Tényleg jól éltetek, eleinte önállóan, aztán az örült politikusaitok jóvoltából most is, de rabságban. Bár most már nem olyan jól, mint harminc éve. A régi jólétről azt hittétek, hogy örökké tart, ezért elkényelmesített és el is vakított titeket, mint engem most a nap, a csoda vigye el...

A délutáni, sebesen száguldó hatalmas felhő mögül hirtelen előbukkant a nap, és egyenesen Seemann szemébe tűzött. Fikarcnyival sem lett melegebb, a szelek tettek róla, hogy jó néhány fokkal hűvösebbnek érezze az ember a hőmérsékletet a valóságosnál: a léghajó utastere ugyanis alul és fölül is nyitott volt, tehát a szelek mindenképp megtalálták a módját, hogy kellemetlenséget okozzanak az utasoknak. Még szerencse, hogy Seemann soha nem volt hajlamos az arcüreggyulladásra, bár ez magától értetődik, hiszen akkor nem lehetett volna hajós sem, pláne nem a nyílt tengereken.

Felböföntett egy kis szénsavat a gyomrában kotyogó sörből, és erről eszébe jutott, hol vesztette el gondolatainak fonalát: a németek oly naivak voltak az újraegyesülés után, az Európai Unió keleti bővítésekor, hogy azt hitték, illetve az okos közigazdászaik azt hitték el velük, hogy a keleti bővítés minden németnek egy krigli sör árába fog kerülni! Az egykori NDK még most sem olyan gazdag, mint a nyugati rész, és már nem is lesz. Soha.

- Mit „soha”, uram? - kérdezte tőle egy ballonkabátos, kendőbe bújtatott fejű, de igen vonzó, hamvas arcú, ifjú német nő. A fehér kendője alól itt-ott előkandikált egy-egy vörösseszőke lokni.

- Kedves frajla, hogy érti kegyed, hogy „mit soha”? - kérdezett vissza a hajós.

- Uraságod mélyen magába mélyedve bámult engem réveteg tekintettel, és egyszer csak azt mondta, hogy „soha”.

- Ja, véletlenül magamban beszéltem... Szegény Németország sorsán keseregtem éppen.

- De jó, tehát nem arra értette, hogy soha nem állna velem szóba, ugye?!

- Hát, persze, hogy nem, kis bohó, ön rém vonzó, és én bármikor...

A kisasszonynak felcsillant a szeme, és óvatosan körülpillantva megállapította, hogy senki sem mászkál azon a fertályon, ahol ők ketten állnak, és feltűnés nélkül széthúzta ballonkabátját, és Seemann egy mélyen, szinte a köldökig dekoltált fehér selyemblúzt és ezüst övvel-csattal díszített farmer miniszoknyát látott, no meg csodás idomokat. Ezt nevezték ebben az időben „exhibicionizmusnak”: a hölgyek így adták tudtára a férfinak, hogy tetszik nekik. (A hagyományos értelemben vett magamutogatók már rég megszűntek létezni, mert az iszlám hatóságok nyilvánosan kivégezték őket a települések főterén, Berlinben például az Alexanderplatzon.)

- Bármikor? - örvendezett a hölgyemény. - Akár most is? Ebben a minutában? - kérdezte repesve. - Bár ön akár az apám lehetne, nekem bejönnek az idősebb pasik - és szélesen elmosolyodott, elővillantva hófehér, germán fogazatát.

- Persze, bármikor. De mért ilyen sürgős? - érdeklődött Seemann, és behúzta kis pocakját, hogy még fessebbnek lássék. - Nemcsak az apja, de a dédapja is lehetnék kegyednek... Elnézést, még be sem mutatkoztam. Gabriel Seemann nyugalmazott hajós volnék. Tudja, most múltam százketted, de valamiért negyvennyolc éves koromban megállt az öregedésem...

- Örvendek, Gabriel, a nevem Angela Dein.

- Angela Mein?

- Nem, Dein, de ha akarja, nyugodtan hívhat az „én Angelámnak”, hiszen mostantól az öné szeretnék lenni. - Angela közben kissé idegesen pillogott hátra, északnyugat felé, ezért Seemann megkérdezte:

- Mit nézegetsz oly gyakran, én kis Angelám?

- Gabriel, de jólesik, ha így szólítasz! Azt nem mondom, hogy csókolj meg, mert az iszlamista gépkezelő följelentene, amint földet érünk. Az a helyzet, hogy rengeteg időnk lesz még enyelegni, és később is elmagyarázhatod, milyen titokzatos okból maradtál ilyen fiatal, most viszont nincs időnk, mert az a helyzet, hogy ezzel a léghajóval nem fogunk földet érni...

- Hogyhogy, édes havasi gyopárom?! - rémüldözött Seemann.

- Úgy, Gábriel arkangyalom, hogy amott kerekedik egy nagy fekete felhő a láthatáron, látod? - s azzal kicsit közelebb lépett a hajóshoz, de úgy, hogy ne keltsen feltűnést.

- Aha, és mi van vele?

- Az, hogy hatalmas vihar hozója lesz az a felhő, le fogja dönteni a *Weltballon* póznáját, amely ötvenméteres magasságban teljesen elrozdállt, de a karbantartók nem vették észre, mert nem olyan alaposak, mint annak idején mi, németek voltunk.

- És ezt te honnan tudod ilyen pontosan?

- Boszorkány vagyok, és mindent tudok, Gábriel.

- Minden nő azt mondja, hogy boszorkány, aztán kiderül róla, hogy ugyanolyan, mint a többi.

- Most nagyon megbántottál, Gábriel, pedig őszintén szeretlek, csak engedd, hogy megbizonyítsam. Adj egy esélyt! Legyen úgy, hogy most vakon megbízol bennem, és ha kimenekítelek innen, szeretni fogsz. Áll az alku?

- Áll! - vágta rá a hajós. Ha igaz, amit Angela mond, nincs választása.

- Nos, akkor arra kérlek, imádkozzál Istenhez, hogy megmenekülhessünk!

- De azt mondtad, szívem, te menekítesz meg! - háborgott a hajós.

- Tedd, amit mondok, mert nyakunkon a felhő - parancsolt rá Angela.

- Jó, de melyik Istenhez, az iszláméhoz vagy a miénkhez?

- Jaj, ne akadékoskodj már, hát a keresztényhez! Na, tessék gyorsan imádkozni!

- Mi urunk, könyörögve kérünk, ments meg bennünket e halálra ítélt szerkezetről!

És lássatok csodát, az üvegen kívül azonnal ott termett egy repülőszőnyeg.

- Na, látod - mutatott rá Angela -, ne légy kishitű: aki kér, annak adatik. Szállj be, fogy az időnk.

- Jó, de kívül van... az üveg túloldalán - mutatott az üvegen túlra a hajós.
Angela intett a szőnyegnek, s az fölülről megkerülte a védőüveget, és máris ott lebegett mellettük.

Rápattantak mind a ketten, és mivel kicsi volt a szőnyeg, szorosán átölelték egymást - egyelőre csak azért, hogy le ne essenek.

- Na, iszkiri, szőnyeg, mert nyakunkon a fekete felleg! - S íme, a szőnyeg megindult az ellenkező irányba, délnyugatnak.

- Angyalkám, hova megyünk?

- Magyarországra, Budapestre, a Kéhli vendéglőbe. Oda mennél most, nem?

- De, ott még biztosan tudnak szép ízesen németül...

Kondor Béla: Dózsa és Lőrinc barátai. Dózsa ígét hirdet a piacon. Dózsa-sorozat (rézkar, 194×198 mm, 1956)